

[Dyremose]

januar 1981, efterfølgende blev mødt med en del kritik. Enten har arbejdsministeren en meget kort hukommelse, eller også hører arbejdsministeren overhovedet ikke efter, hvad der foregår i folketingssalen.

Jeg har for en sikkerheds skyld som dokumentation fundet frem de referater af debatten i folketingssalen, som foreligger, og som også arbejdsministeren har adgang til, hvis han ikke har lyttet efter under behandlingen af sine forslag. Jeg kan oplyse, at den konservative ordfører, fru Agnete Laustsen, i forbindelse med behandlingen af et lovforslag vedrørende invalidepension – det er godt nok socialministeren, men jeg kommer til arbejdsministeren om lidt – den 11. marts 1980 sagde (Folketingstidende 1979-80, 2. samling, sp. 6119):

»Derimod vil forslaget med sikkerhed medføre øget bogholderi for erhvervslivet, som nu 12 gange årligt skal sende indberetninger og indbetalinger af meget begrænset størrelse til staten, hvor de før kun havde én årlig indbetaling.«

Da vi behandlede det tilsvarende lovforslag fra arbejdsministeren, sagde den konservative ordfører, fru Grethe Fenger Møller (Folketingstidende 1979-80, 2. samling, sp. 6637):

»Dermed får erhvervslivet større byrder, mere administration, og det gælder både store og mindre erhvervsvirksomheder.«

Og hun sagde senere (samme steds, sp. 6638):

»Vi er meget bekymrede ved, at forslaget i den grad betyder en meradministration for erhvervslivet på et tidspunkt, hvor man vil gøre noget for erhvervslivet ...«.

Det blev ikke bedre af, at det hele var så dårligt forberedt, at loven vedrørende invalidepension måtte ændres, inden den trådte i kraft, sådan at vi allerede i efteråret 1980 havde en ny behandling af den lovgivning, og det havde vi, fordi socialministeren havde glemt at oplyse, at justitsministeren havde sagt, at det forslag, man fik gennemført i foråret, ikke kunne administreres og var på kanten af lovgivningen. Man undlod sådan set også at nævne, at de oplysninger forelå, inden socialudvalget afgav betænkning.

Det svarede socialministeren ikke på, da jeg rejste det under første behandling i salen og anden behandling i salen den 16. december 1980. Men det var da også forud for

ikrafttrædelsen, at vi var kritiske og sagde nej til forslaget.

Da det så endelig var gennemført, var der andre end os, der kritiserede det, også uden for denne sal, men alligevel var det sådan, at da jeg den 4. februar 1981 spurgte skatteministeren, som på det tidspunkt havde ansvaret for administrationen, om han ville tage initiativ til en ændring, sagde skatteministeren (Folketingstidende 1980-81, sp. 5945):

»Jeg agter ikke at tage initiativ til ændringer, før det nærmere måtte blive godtgjort, at den nye indbetalingsform for arbejdsgiverne, der er valgt sammen med skatteafregningen, giver urimelige vanskeligheder.«

Hvorfor træder jeg nu rundt i alt det her, når vi har et godt lovforslag liggende på bordet? Det gør jeg, hr. arbejdsminister, fordi socialdemokratiet, fordi arbejdsministeren, fordi socialministeren, fordi skatteministeren skulle lære at lytte til, hvad ordførerne for det konservative folkeparti i rette tid, på rette sted har sagt, i stedet for at vente, indtil det er for sent, sådan at man har indført et nyt system den 1. januar 1981 og skal til at ændre det igen med virkning fra den 1. januar 1983 med den konsekvens, at vi har spildt en masse offentlige midler i den mellemliggende tid. Jeg håber, at denne dokumentation af, at kritikken blev fremført forud for vedtagelsen og på rette plads, nemlig i folketinget, vil gøre indtryk på arbejdsministeren og på regeringen, således at vi i fremtiden kan forvente, at man lytter efter os, når vi påpeger, at der vil være disse administrative konsekvenser, så vi kan forhindre, at vi først skal indføre det gode på så sent et tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Arbejdsministeren (Svend Auken):

For at udløse spændingen hos eventuelle samtidshistorisk interesserede skal jeg sige til hr. Dyremoses referat af forhistorien, at hr. Dyremose jo udelod det væsentligste, det, der gør, at skuden bliver skudt lidt i sæk alle de smukke advarsler og formuleringer til trods, nemlig at regeringen ikke havde ønsket, at det var statsskattedirektoratet, der skulle opkræve det, men at ATP skulle opkræve det på den måde, vi nu får gennemført. Arbejdsgiverforeningen sagde imidlertid i ATP nej til at påtage sig denne opgave.